

Ο ΜΟΝΟΜΑΧΟΣ

Τί εἶν' αὐταῖς ἡ κουμπουριάς κι' ἡ τόση ἡ ἀντάρα,
π' ἀκούεται ὅτ' ἡ Λάρισα ; . . μὴ γίνεται σφαγή ;
μήπως οἱ Τοῦρκοι πιάσθηκαν μέ τῶν Ρωμηῶν τὴ φάρα,
ἀπάνω εἰς τὸ γλέντι των, ἀπάνω ὅτ' οὐ φαγεῖ ;
ἢ μήπως τάχα πολεμοῦν γιὰ τὸ Παληοκριτῆρι,
καὶ γίνεται ὅτ' ἡ Λάρισα κακὸ καὶ πανηγύρι ;

Οὔτε κανένας σφάχτηκε ὅτ' ἡ Λάρισα ὡς τώρα,
μονάχα βώδια σφάζονται καὶ πρόβατα καὶ γίδια,
οὔτε οἱ Τοῦρκοι πιάσθηκαν ἕως αὐτὴ τὴν ὥρα
μέ τοὺς λεβέντιδες 'Ρωμηοὺς, κι' οὐτ' ἄστραψαν λεπίδια.
Καὶ οὔτε θὲ νὰ κάμουμε ὅτους Τοῦρκους τὸ χατῆρι
νὰ πολεμήσουμε ποτὲ γιὰ τὸ Παληοκριτῆρι.

Κολοκοτρώνης πολεμᾷ, Κολοκοτρώνης δέρνει,
Κολοκοτρώνης μπάμ καὶ μπούμ τραβάει κουμπουριάς,
Κολοκοτρώνης ἄρματα καὶ γιγατάνια σέρνει,
Κολοκοτρώνης ἄρχινᾷ κι' ἐκεῖ παλληκαριάς.
Κολοκοτρώνης τᾶλογα κεντᾷ μέ τὰ σπιρούνια,
Κολοκοτρώνης στέκεται ὕψηλ' ὅτ' ἀ κορφοβούνια.

Κρατεῖ κουμπούρια κι' ἀπὸ ὅμπρος, κουμπούρια κι' ἀπὸ πλάι
καὶ μέ φωνὴ πολεμικὴ καὶ καταθυμωμένη : [σω,
« Ἐμπρός, φωνάζει, μόνος μου ἐγὼ θὰ πολεμήσω,
καὶ ὅς μὴν ἦναι πόλεμος . . . τὸ θέλω καὶ θὰ γένῃ.
Ὅς τώρα δὲν ἐσκότωσα οὐτ' ἓνα Τοῦρκο μόνον,
λοιπὸν 'Ρωμηοὺς θὰ πολεμῶ, 'Ρωμηοὺς θὲ νὰ σκοτώνω.

Ἐἶπε αὐτὰ, κι' ἐπέταξε ἀμέσως τὸ κουμποῦρι,
τραβάει μιὰ, τραβάει δυὸ, δὲν ἔπερνε φωτιᾶ,
ὅτ' ἡ τρίτη τὸ ἀφ' ἐβρόντησε, τοῦ ἔκαψε τὴ μούρη,
κι' ἡ σφαῖρα τὸν ἐπέρασε ἀπάνω ἀπ' τ' αὐτιά.
Σὰν εἶδε πῶς δὲν ὀκώτωσε καὶ μυῖγα μέ τὴ σφαῖρα,
δὸς του καὶ ἄλλαις κουμπουριάς τινάζει ὅτ' ὁ ἀέρα.

« Αἶντε μορέ . . . κοπάνιζε εἰς τὸν ἀέρα, Πάνο,
κουμπούριας' τον τὸν ἄτιμο ποῦ τὸν ντὰ ἡ σοῦ κάνει,
τράβα του κι' ἄλλη κουμπουριά καὶ μία παραπάνω, . . .
ἔ! πάει πᾶ τὸν ὀκώτωσε τὸν κακομοῖρη, φθάνει.
Καὶ τώρα, μονομάχε μου, ἀνέβα ὅτ' ἄλογό σου,
καὶ φύλαξε καὶ γι' ἄλλοτε ὀλιγάκι τὸν θυμό σου.

Souris

Ο ΓΛΥΚΥΤΑΤΟΣ ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ.

Ἡ Χαλκὶς ἐγένετο ὁ ὀχαιὸς δι' οὗ διοχετεύουσιν αἱ νέαι
ἐπαρχίαι τὸν γλυκύτατον καὶ τὸν βασιλέα εἰς τὴν πρω-
τεύουσαν. Τὸ ρεῦμα τοῦ Εὐρίπου, ὅπερ ἐδέχθη εἰς τὰς πε-
ριδινέσσας καὶ ἀφροστεφεῖς ἀγκάλας τοῦ τὸν Ἀριστοτέλη,
ἐσκέπτετο νὰ περισφίγῃ καὶ τὸν γλυκύτατον ἐν αὐταῖς,
πλὴν ὁ πονηρὸς τὸ ἠνέονε καὶ δὲν ἐτόλμης νὰ διέλθῃ
δι' αὐτοῦ, ἀλλ' ἀποβάς εἰς τὴν προκυμαίαν τοῦ βορείου λι-
μένος περιεπάτησεν ἐπ' ὀλίγον, ἐπεσκέφθη τὸ ὑδραγωγεῖον
καὶ τὸν Κριεζώτην, ὃν ἔχρισε τέταρτον ὑποψήφιον, καὶ εἶ-
τα περὶ τὴν 2αν ὥραν μ. μ. τοῦ Σαββάτου ἀκολουθούμε-
νος ὑπὸ συνοδείας ποικίλης πολιτικῶν, στρατιωτικῶν καὶ
κληρικῶν ὑπαλλήλων ἐπέβη τῆς λέμβου ἧτις περιέμενεν αὐ-
τὸν ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας τοῦ μεσημβρινοῦ λιμένος, συρού-
σης δὲ τῆς ἀτμακάτου ἐπεδιδάσθη ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιδὸς
« Ὑδρας » ἧτις πρὸς δόξαν τοῦ παραγγέλαντος καὶ τοῦ πα-
ραλαβόντος κάμνει νερά.

Τὸν γλυκύτατον Θεσσαλικὸν ὑπεδέχθησαν τὰ χαμίνια
περιεργαζόμενα τὸν ἄνδρα· ἤκουσα δὲ τὰς ἐπομένους σκέ-
ψεις των.

— Ὁ Κριεζώτης ἄλλοτε ποτε ὑποψήφιός ὑπουργός των
Ναυτικῶν ἐδῶρσε τῷ Θεσσαλικῷ μιὰν κίσσαν, παιδίον δὲ
ῥακένδυτον ἔφερε τὸν ξύλινον κλωδὸν, ἀκολουθοῦν τὴν συ-
νοδείαν τοῦ γλυκύτατου· δύο χαμίνια ἰδόντα αὐτὸν ἤκού-
σθησαν λέγοντα.

— Ὁ ἐχτύπησε τὸ φραγκάκι ὁ ντερντιλῆς ;

— Ἀμὴ δέ· μωρὲ προχθὲς ἄφησε τοῦ Μανώλη τοῦ Καφετζῆ
τοὺς καφέδες ἀπλήρωτους, καὶ τώρα θὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τί-
ποτε· ἂν ἔχῃ κανὲν φραγκάκι ὁ μπράτιμος, ὅς τὸ κρύψῃ
εἰς τὸ κομπόδεμά του διὰ νὰ μὴ τοῦ γλυστρήσῃ.

— Μεταξὺ δύο ἄλλων τοῦ ἐνὸς τοῦ ὀποίου ἡ περισκε-
λὴ εἶχε μεταβληθῇ εἰς μονοσκελίδα.

Τώρα ὅπως κατάντησε καρφὶ δὲν σοῦ καίεται, οὔτε διὰ
κλέφτης οὔτε διὰ τὸν Κουμουντοῦρο !

— Καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεδιδάχθη εἰς τὴν ξηρὰν παῖς τις
ἰστοχοκόλλα πρόγραμματα παμμεγέθη διαφόρων χρωμά-
των· ὑπέθεσαν πάντες ὅτι ταχυδακτυλουργικὴ τις παρά-
στασις ἐμελλε νὰ δοθῇ· ὅχι ! Ὁ Κασιμέπαλης ἀνήγγειλε
τὴν σύστασιν ὑποκαταστήματος ἐνταῦθα. Καὶ εἰδόμενος τότε
τὸν Ἑλληνισμὸν ἀπεικονιζόμενον δι' ἀστέρος μικροῦ καὶ
κεκαρφημένου εἰς τὸ στρέμμα ἄνωθεν παιδίου κρατοῦντος
σημαίαν Ἑλληνικὴν, καὶ πατοῦντος ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου τὰ
τουρκικὰ φεσάκια !

Ὁ γλυκύτατος πλησιάσας καὶ ἰδὼν τὴν εἰκόνα ἐμειδίασε.

— Ὁ Σκαλιστήρης λέγεται ὅτι ἀπὸ ἐντροπὴν δὲν ἐτόλ-
μης νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν γέφυραν, διὰ νὰ μὴ ἀκούσῃ τὰς
κατάρας τῶν Χαλκιδέων, ὧν τὸ ἐμπόριον κατέστρεψε κα-
τασκευάσας τὴν γέφυραν τόσο μικρὰν καὶ τὸν πορθμὸν
λίαν στενὸν, καὶ τὰς βλασφημίας τῶν ναυτιλλομένων, οἵ-
τινες πολλάκις ἔχουσι θραύσει ἐν τῷ πορθμῷ τὰ πλοικάρια
των. Δὲν ἀρκεῖ ὅτι τὸν πορθμὸν ἐπὶ τοσοῦτον ἐστένωσε,
ἀλλ' ἔδωκε τῇ διώρυγῃ διεύθυνσιν ὅχι εὐθείαν. Εἰς ἐπίμε-
τρον τώρα τῇ ἐγκρίσει καὶ συνεπείᾳ τοῦ σχεδίου τοῦ ἐστέ-
νευσε καὶ τὸν λιμένα τὸν βορείον. Περὶεργον ! Ἐχεῖ τό-
ση ἀδυναμίαν πρὸς τὰ στενώματα ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὥστε
ὅλα θέλει νὰ τὰ μεταβάλῃ εἰς σύριγγας !

— Ὅταν εἶδον τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν ψαύουσιν τὴν
κεφαλὴν καὶ τὸν λαιμὸν τοῦ πρωθυπουργοῦ, ἐσκέφθη τὸ

ώραϊον τοῦ θεάματος, ἐὰν αὕτη αἰσθανομένη πλέον ἢ ὅσον αἰσθάνεται τὸ ἔθνος μετεβάλλετο εἰς ταινίας αἰτίνες, ἐλισσόμεναι περὶ αὐτὰς καὶ σχηματίζουσαι σχοινίον περιετύλισσον τὸν λαιμὸν τοῦ πρωθυπουργοῦ. Μόνον τότε ἡδύνατο ἡ σημαία νὰ ἀνακτήσῃ τὴν δόξαν τῆς!

— Ταύτην τὴν στιγμήν μαυθάνω ὅτι ἀδ Ναυάρχος Μισοῦλης ἀπέρχεται εἰς Στυλίδαν διὰ νὰ παραλάβῃ τὸν βασιλέα καὶ τὸν μεταφέρῃ ἐνταῦθα· ἀμέσως δ' ἀναχωροῦσιν αἱ "Ολγας" καὶ αἱ Μπουμπουλίναν· καὶ ἀφοῦ περιπλεύσωσι τὴν Εὐβοίαν ὁλόκληρον ἥτις ἔχει περιφέρειαν 250 μιλίων, αὐρίον περὶ τὸ ἐσπέρας θὰ ἐλλιμενισθῶσιν εἰς τὸν μεσημβρινὸν λιμένα, διότι διὰ τοῦ πορθμοῦ δὲν δύνανται νὰ διέλθωσι τὰ πλοῖα ταῦτα. Ἀμα ὡς ἀφίχθῃ ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν β. λιμένα, ἡ ἀτμάκατος τοῦ «Μισοῦλη» θὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς τὴν «Μπουμπουλίναν», ἥτις συνοδευομένη ὑπὸ τῆς «Ολγας» θὰ ἐναποθέσῃ γλυκὰ γλυκὰ εἰς Πειραιᾶ τὸ ὑψηλὸν καὶ βαρὺ φορτίον τῆς. Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι τὰ ἐξοδα τοῦ ταξιδίου θὰ ἀφαιρεθῶσιν ἐκ τῆς ἐπιχορηγήσεως.

Κατευθύνει, κατευθύνει, μεγαλειότατε! Εἴθε

Μηλούμ.

Υ. Γ. Ὁ νοῦς τοῦ Μπουμπουλή ταράσσεται· τὰ δ' ἀποτελέσματα τῆς ταραχῆς φθάνουσι μέχρις ἡμῶν. Ἐνῶ τὰ πλοῖα ἦσαν ἔτοιμα πρὸς ἀναχώρησιν, ἡ δὲ Μπουμπουλίναν εἶχεν ἀπομακρυνθῇ τοῦ λιμένος περὶ τὰ τέσσαρα μίλια, αἰφνης κανονοβολισμὸς ἐκ τῆς «Ολγας» ἠρπίφθεις καλεῖ αὐτὴν νὰ ἐπιστρέψῃ· διαταγὴ φθάσασα φρέσκη, φρέσκη, διέτασσε τὰ πλοῖα νὰ μὴ ἀναχωρήσωσι. Πλὴν ἐνῶ ἡ Μπουμπουλίναν ἦτον ἐτοιμὴ ὅπως ἀγκυροβολήσῃ νέον τηλεγράφημα τοῦ ὑπουργοῦ τὴν διατάσσει νὰ ἀναχωρήσῃ, νὰ μείνῃ δ' ἡ «Ολγας» μόνον. Διατί; διότι ὅταν ὁ βασιλεὺς ἐπιβαίνων τοῦ «Ναυάρχου Μισοῦλη» θὰ εἰσέρχεται εἰς τὸν λιμένα, δὲν θὰ ὑπῆρχε πλοῖον ὅπως τὸν χαιρετίσῃ. Τὴν Μπουμπουλίναν μέχρι Πειραιῶς θὰ συνοδεύσῃ αἱ "Υδρας" ἐπὶ τούτῳ ἐκ Πειραιῶς καταπλέουσα ἐνταῦθα.

Ἀναμφιδόλως ἡ εἰς τὴν πρωτεύουσιν ἀπόδοσις τοῦ βασιλέως θὰ γίνῃ θριαμβευτικὴ, ὅπισθεν δὲ τοῦ ἄρματος μόνον ἡ ἐλληνικὴ σημαία θὰ σύρῃται!

Μηλούμ.

ΣΤΑΓΟΝΕΣ

Φθινοπωρινῆς βροχῆς.

I

Χτυπάει τὸ παραθύρι μου βροχὴ παραπονιάρικα,
Σὰν ἦχοι ὁποῦ βγαίνουνε δειλοὶ ἀπὸ κιθάρα,
Πρῶτῃ βροχῇ ποῦ τὴν ξανθὴ καλοκαιρὶ χτυπάει·
Μόλις τὴ ρούφησε ἡ γῆ κι' εὐθὺς μοσχοβολαίει.
Βροχούλα, κάθε σου σταξὶ ἔχει φωνὴ γιὰ μένα·
Ποῦ ἀργά, σιγά, καὶ τρυφερά μου λέει τὰ περασμένα·
Κι' ἔτσι μὲ πόθο ἀπ' τὸ πρῶτ' καθὼς σ' ἀκούω τώρα
Πουλὰκι ποτὶ γλυκὸ ἀπὸ σὲ δὲν ξέρω αὐτὴν τὴν ὥρα.
Μεθύσια, ἀγρύπνιαις, ἔρωτες μπροστά μου ἀρμενίζουν,
Καὶ φέγγαρι τοῦ Αὐγουστιάτικου ἡ ἀκτίνες τὰ φωτίζουν.

II

Μ' ἀρέσει τὸ φθινόπωρο ποῦ ἀλλάζει 'ς τὴν ἀράδα
Θωρακὶς ἡ φύσις, κι' ἡ καρδιὰ καύμους μὲ γληγοράδα,
Ποῦ πρὶν χορτάσης συννεφιαίς, κακὸ, ἀνεμοζάλη,
Πάλι γελά ὁ οὐρανός, ὁ ἥλιος, τ' ἀκρογιάλι,
Ποῦ τόρα ἔσκιο λαχταρῆς, περίπατο, ἀέρι,
Καὶ τόρα ζέστη σὲ γωνιά μ' ἓνα βιβλίο 'ς τὸ χέρι.
Χειμῶνας καὶ καλοκαίρι, τ' ἀταίριαστο ζευγάρι,
Γεννῆσαν τὸ φθινόπωρο, ποῦ, μόνο τους καμάρει,
Τὸ γέλιο ἔχει τῆς μάνας του, τοῦ γέρου του τὰ φρύδια,
Κι' οἱ δυὸ τὸ θρέφουν μὲ φιλιὰ καὶ χαιδίστα καὶ στολίδια.

III

Ὁ οὐρανὸς ἐντύθηκε φορέματα θλιμμένα
Καὶ κλαίει τὸ καλοκαίρι τοῦ ποῦ τῶφρυς 'ς τὰ ξένα·
Μὲ τὰ φτερούγια του ὁ βοριάς σκορπάζει τὰ δάκρυά του..
Μὰ ἴδες πῶς εἶνε ὁλόφρεσκῇ ἡ ἐξοχὴ ἐκεῖ κάτω!
Τὸν κηπὸ μου, ἀπὸ ἀνθινὰ λογίων πετράδια στρώμα,
Μοῦ τὸν πλουταίνει ἡ βροχὴ καὶ μὲ διαμάντια ἀκόμα·
Περνάει ἀπὸ τὸ δρόμο μου γοργὰ γοργὰ μιὰ κόρη
Ποῦ κάτω ἀπὸ τὸ μαῦρό της βαρὺ ἐπανοφῶρι
Σέρνει ἐλαφρὸ, τριανταφυλλὶ καλοκαιριοῦ φουστάνι·
Πόσο καλὰ τῆς φύσεως τὴν ὄψιν παριστάνει!

IV

Σὰ γάστρα πῶχει ἐπάνω της λουλούδια ἓνα πλῆθος
Κι' ἀκόμα δὲν ἐστόλισαν οὔτε μαλλιά, οὔτε στῆθος,
Γιατὶ δὲ ἔβρεθηκε γι' αὐτὰ χερᾶκι νὰ τὰ κόψῃ,
Κι' ἐκεῖ θὰ χάσουν ὅδικα τὴ δροσερὴ τους ὄψιν,
Βαθειὰ βαθειὰ ἡ καρδούλα μου πόσα κρατεῖ γιὰ σένα
Λογάκια, ὅρκους, δάκρυα, καὶ γέλια ἐκεῖ κρυμμένα,
Σχέδια, ἀνείρα, χαραῖς, παράπονα, ἀναμνήσεις,
Ποῦ καρτεροῦν τόσον καιρὸ ἐσὲ νὰ τὰ θερίσῃς!
Ἔλα, καὶ ξέρω ν' ἀγαπῶ, ἔλα, προτοῦ—τί κρίμα—
Χαθοῦν γιὰ πάντα μέσα μου, κι' ἡ γάστρα γίνῃ μνημα.

V

Μονάχοι 'ς τὸν περίπατο θὰ βγοῦμε μιὰν ἡμέρα,
Κι' ἀλᾶργα θὰ τραβήξουμε, πέρα δ' π' τὸ ῥέμμα, πέρα·
Ἐκεῖ ποῦ θὰ γυρίζουμε βροχούλα θὰ μᾶς πιάσῃ·
Θ' ἀρχίσουμε τὸ τρέξιμο, κι' ὅποιος τὸν ἄλλο φτάσῃ·
Μὰ νὰ μ'προστά μας βρίσκεται ἱερμικὸ καλύβι,
Καὶ κρύβει τὴν ἀγάπην μας κι' ἀπ' τὴ βροχὴ μᾶς κρύβει..
'Σ ἓνα σκαμνάκι, ἀγάπην μου, τὰ δυὸ θὰ στριμωχθοῦμε,
Καὶ τόσα ὥραϊα πράγματα, τόσα πολλὰ θὰ ποῦμε,
Ποῦ θάβρῃ πάλι ὁ οὐρανὸς τὸ γαλανὸ τοῦ χρώμα,
Κι' ἐμεῖς τυφλοὶ, κι' ἐμεῖς κουφοὶ, θὰ κελαδοῦμε ἀκόμα.